

A Fővárosi Ítéltábla felperes neve **felperes címe.**) felperesnek, Buczkó Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Buczkó Péter ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. június 7. napján meghozott 2.P.21.473/2016/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint, az ügyvéd foglalkozású felperes és a ... önkormányzat alperes között több peres eljárás volt folyamatban, melyben a jelen per alperese összességében 600.000 forint és járulékai, mint parkolási díj és pótdíj iránti igényt terjesztett elő. Azonban az alperes valamennyi perben pervesztes lett, ezért a felperesnek jogerős határozaton alapuló fizetési kötelezettsége nem keletkezett, tartozása nem áll fenn az alperes felé. Ilyen előzmények után az alperes ismételt fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be a felperes ellen 115.415 forint és járulékai iránt, szintén parkolási díj és pótdíj megfizetése jogcímén. A felperes ellentmondással élt, ezért a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt perré alakult ügyben előkészítő irat beterjesztésére került sor az alperes részéről, melynek 7. oldalán az alábbiakat fogalmazta meg „Felperes előadja, hogy alperes notórius parkolási díjat nem fizető, mellyel felperest, mint az önkormányzatot közel 600.000 forint tőketartozással és hasonló mértékű járulékos költséggel károsította meg rosszhiszeműen alperes, különös figyelemmel arra a tényre, hogy alperes gyakorló jogászként, hivatásához méltatlan módon próbálja a jogellenes magatartásával a társadalmat demoralizálni”.

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a BKKB-hez 2016. február 4. napján benyújtott keresetlevele 7. oldalán a fenti kijelentéssel kapcsolatban megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Kérte továbbá az alperes kötelezését 400.000 forint és ezen tőkeösszeg után 2016. február 5-től a kifizetésig a Ptk. szerinti késedelmi kamat

megfizetésére, sérelemdíj címén. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (későbbiekben: Ptk.) 2:45. § (2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdése, valamint 2:52. § (1) és (3) bekezdéseire alapította. Kérelmének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes korábban sikertelenül támasztott vele szemben vagyoni követeléseket, melyet az is igazol, hogy az alperesi kereset valamennyi eljárásban elutasításra került, ezért is jogellenességgel, felróhatósággal őt nem lehet vádolni. Nincs alapja a társadalom negatív értékrendjével kapcsolatos erkölcsi elvárás hangoztatásának sem az alperes részéről, és külön bizonyítás nélkül is köztudomásúként lehet arra hivatkozni, hogy ügyvédi foglalkozásából eredően pályafutásában komoly hátrányt okozhat, amennyiben a mindennapi munkavégzésének a helyén ilyen kitételek jelennek meg róla, mely a hivatásában az egész további életére kiható hátrányokat okozhat.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérve vitatta annak jogalapját és összecszerúságát is. Álláspontja szerint a kifogásolt közlések értékítéletnek, véleménynyilvánításnak tekinthetők, melyek egyébként sem előzmény nélküliek. Hangsúlyozta, hogy a nyilvántartásában a felperes még mindig 600.000 forint parkolási pótdíjjal szerepel. Nem vitatta, hogy a 115.415 forint megfizetése iránti perben a felperes által sérelmezett kijelentéseket tette, azonban ezek álláspontja szerint a felperes magánéletét nem érintik, objektíve is alkalmatlanok a felperes értékelésének a hátrányos befolyásolására. Egyébként is a kereset tárgyává tett közlést tartalmazó beadvány csak a bíróság részére került kézbesítésre.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát annak valótlan állításával, hogy „a felperes az önkormányzatot közel 600.000 forint tőketartozással és hasonló mértékű járulékos költséggel rosszhiszeműen megkárosította, továbbá azzal, hogy jogellenes magatartást tanúsított, a társadalmat ezzel demoralizálva.” Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot és ezen összegnek 2016. február 5. napjától számított, a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 20.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és megállapította, hogy a 36.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Határozata indokolásában azzal érvelt – a felperes által a keresetében felhozott törvényi rendelkezések alapján –, hogy tényállítás a múltban történt konkrét cselekményre vagy eseményre vonatkozó közlés. A tények fennállása bizonyítható, míg az értékítélet valóságtartalma nem. A bírói gyakorlatra utalással arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kereset tárgyává tett alperesi közlés a károkozásra és a 600.000 forintos tartozásra vonatkozóan tényállításnak minősül és nem véleménynyilvánításként értelmezhető. Márpedig a tény az, hogy a felperesnek nem áll fenn tartozása az alperes felé, egyébként is a perben alperest terhelte volna az állítása valóságtartalmának a bizonyítása, melyre indítvány sem érkezett. Ezért is megalapozatlan a szándékos károkozásra való alperesi hivatkozás. Mivel a felperes nem okozott kárt, ezért a személyiségi jogi jogsértés egyértelműen megállapítható. Nem osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy szabadon interpretálható a felperes magatartása. Kiemelte, hogy a személyhez fűződő jogok védelme abszolút szerkezetű jogviszonyt teremt, melynek alapján a jogosult személyhez fűződő jogait mindenki köteles tiszteletben tartani, azaz tartózkodnia kell annak megsértésétől és nem pedig a jogosulttól, jelen esetben a felperestől kell elvárni, hogy az alaptalan megnyilvánulásokkal szemben védekezzen. Mindezek értelmében az alperes nem juthatott arra a következtetésre véleményként sem, hogy a felperes a hivatásához méltatlan módon próbálja jogellenes magatartásával a társadalmat demoralizálni. A perben a felek egyező előadása alapján rögzített tényállásra utalással megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévét, a sérelemdíj mértékéről pedig, a jogsértés súlyára, jellegére, a felróhatóság mértékére, valamint a sértettre és a környezetre gyakorolt

hatás kapcsán úgy rendelkezett, hogy 200.000 forint tőke és ezen összeg kamata kompenzálja a felperest ért hátrányokat. Kiemelte, hogy e vonatkozásban a felperesnek pusztán a releváns körülmények bizonyítása volt a feladata. A sérelemdíj összecszerűségének vizsgálatánál értékelte, hogy a társadalom széles köreihez nem juthatott el a kereset tárgyává tett információ és egy olyan beadványban szerepelt, melyet csak a bíróság ismert, a jogsértés csak egyszer valósult meg és nem nevezhető súlyosnak. Azzal érvelt, hogy a sérelemdíjnak nemcsak reparációs, hanem visszatartási célja is van. Utalt a felperes hivatására is, melyet ugyancsak hátrányosan befolyásolhat az alperesi közlés. A perköltségről a pernyertesség figyelembevételével határozott azzal, hogy a kereseti illeték viselésére az illetékmentességet élvező alperes helyett az államot kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Harmadlagos jogorvoslati kérelme a sérelemdíjnak az 50.000 forintba történő leszállítására, valamint a felperesnek az eljárási költségekben történő marasztalására vonatkozott. Fellebbezése részletes indokolásában elsősorban azzal érvelt – megismételve az elsőfokú eljárás során tett érdemi ellenkérelmében felhozottakat – miszerint a BKKB előtti eljárásban teljes egészében véleménynyilvánításként értékelhető közlést tett. Előadta, hogy jogsértően minősítette az elsőfokú bíróság a kereset tárgyává tett mondatokat részben jogsértő tényállításnak, illetőleg véleménynek. A perek alakulásától függetlenül, a jogerős döntés ellenére ugyanis változatlanul 600.000 forint követelést tart nyilván, mely részéről akkor is kárnak minősül, ha és amennyiben a bíróság ettől eltérő döntést hozott. Utalt arra, hogy az Alaptörvény lehetőséget nyújt a vélemény szabad kinyilvánítására, mely mindenféle közlés szabadságát magában foglalja. Ezért is megalapozatlanul minősítette jogsértőnek a „rosszhiszemű” jelzőt az elsőfokú bíróság, hiszen az nem veszíti el véleménynyilvánítási jellegét. Függetlenül attól, hogy a korábbi eljárásokban nem került számára megítélésre a kért összeg, attól még a felperesi magatartást jogszerűen gondolhatja rosszhiszeműnek.

Helyes megállapítás – álláspontja szerint – az elsőfokú bíróság részéről, hogy a kérelemben hivatkozott közlés második része alperesi következtetés és vélemény is egyben, és nem tényállítás az, hogy a jogellenes magatartásával a felperes a társadalmat megpróbálja demoralizálni. Ugyanakkor megalapozatlanul jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy ez a vélemény jogsértő. A sérelemdíj összecszerűségére nézve előadta, hogy annak mértékét a felperes nem igazolta, az elsőfokú bíróság pedig a vonatkozó körülményeket nem kellő súllyal vette figyelembe, ugyanis a kifogásolt közlések még csekély mértékben sem alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének a hátrányos befolyásolására, nem is érintenek magánéleti kérdéseket. Végképp nem alkalmasak arra, hogy a felperes pályájának bármiféle megtörésére, vele szembeni bizalomvesztésre szolgáljanak. A sérelemdíjnak az elsőfokú ítéletben rögzített mértéke egyébként sincs összhangban a személyiségi jogi perekben megfigyelhető bírósági gyakorlattal.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtott be.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint – fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett rendelkezése volt a felperes keresetének a részbeni elutasítása. Az ítélet táblája az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (1) bekezdése szerint érdemben, az elsődleges jogorvoslati kérelem korlátai között bírálta fölül, ugyanis nem volt ok az alperes másodlagos kérelme szerint a ítélet hatályon kívül helyezésére, - melynek részletesebb indokait egyébként sem adta.

Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogi perben a kereset elbírálásához szükséges és egyben elégséges bizonyítást az irányadó eljárásjogi szabályok betartásával lefolytatta.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is teljeskörűen egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira utalással, a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján hagyta helyben.

Az elsőfokú bíróság helytálló jogi érvelésének szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezésben előadottakra kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 229. § (1) bekezdése alapján a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek a már ítélettel elbírált jogot egymással szemben bármilyen módon vitássá tegyék. Minden alapot nélkülöz tehát az alperesnek a fellebbezésében foglalt azon okfejtése, hogy a jelen ügyben bármiféle jelentősége lenne, hogy a felek között folyamatban volt, a parkolási pótdíjjal kapcsolatos peres eljárásokban milyen tényadatok mellett, milyen jogszabályok alapján került sor az alperesi kereseti kérelmek elutasítására. Értelmezhetetlen mindezek alapján a fellebbezésben foglalt, a parkolási övezetekkel, az alperes parkolási rendeleteire vonatkozó, és a felperes üzembentartói felróhatóságára tett minden alperesi utalás.

Helytelen fellebbezési érvelés, hogy valamennyi, a felperes által sérelmezett inkriminált kijelentés véleménynyilvánítás lenne. Nem kétséges ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság által az ítéletében kifejtett ún. teszt alapján is ténykérdésnek minősül az, hogy valaki tartozik-e egy másik személynek 600.000 forinttal, avagy nem. Ebből következően akkor sem tévedett, amikor a közlés második részében véleményként megfogalmazott álláspontot is – az alperesi tényállítás valótlanságából eredően – a felperesre hátrányosnak és személyiségi jogot sértőnek ítélte. Itt utal arra az ítéletábra, hogy a személyiségi jogi perekben is irányadó, a sajtó-helyreigazítás körében érvényesülő PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a közleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a közlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

Az alperes harmadlagos, a sérelemdíj összegszerűsége körében előterjesztett fellebbezési hivatkozása sem eredményezheti az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását.

A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a peradatoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével fele részben találta alaposnak a felperesnek a 400.000 forint sérelemdíj megfizetése iránti igényét, mely érdemi döntésének indokait ítélete 7. oldalán fejtette ki.

Az irányadó bírói gyakorlat (EBH2006. 1526.) következetes annak megítélésében, hogy a mérlegeléssel hozott elsőfokú döntés ún. felülmérlegelésére, a rendelkezésre álló peradatoknak a másodfokú bíróság részéről történő ismételt egybevetésére kivételesen nyílik lehetőség, amennyiben az elsőfokú döntés okszerűtlen, iratellenes, avagy logikai hibáktól terhes – melyről a jelen ügyben nem beszélhetünk.

Az elsőfokú bíróság súlyához mért jelentőséget tulajdonított az alperes beadványában foglalt közlés kapcsán minden jelentős, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében nevesített körülménynek, melyek közül a fellebbezésben foglaltakra kiemeli az ítéletábra, hogy az alperes jogi személy, ... önkormányzat, ezért sem lehet alapos a fellebbezésének a bírói gyakorlatra utalása azzal kapcsolatban, hogy a sérelemdíj mértéke eltúlzott lenne. Nem kétséges ugyanis, hogy az adott peres felek viszonylatában a jogintézmény súlytalanságát eredményezné a harmadlagos kérelemnek történő helyt adás, a sérelemdíj 50.000 forintra történő leszállítása.

Mindezek értelmében a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alaptalanul fellebbező alperes viseli jogi képviselőjének a másodfokú eljárásban felmerült díját és költségeit.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének b) pontja alapján az illetékmentességet élvező felperes helyett az állam viseli a 48.000 forint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2017. február 2.

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k.

dr. Gáspár Mónika s.k. bíró
bíró